

Prológus

London, Peckham városrész

London dél-keleti részén fekvő Peckham nevét egyre többször emlegették együtt a Három Ragadozó Klubjával, ami ellentétben a városrésszel, maga volt a tökéletes kontrol.

Hideg. Számító. Kegyetlen.

Pont olyan, mint a három tulajdonos: Chang, Penda és William.

Öt éven át, kizárólag az üzlet érdekelte őket. Testi szükségleteiket futószalagon elégítették ki, kivéve Williamet, aki mindig is visszahúzódó, félénk fiatal férfi volt. A legfiatalabb a tulajdonosok között. Mindössze huszonnégy éves.

A klub ötödik születésnapi bulija után beférköztek az érzelmek az ő csendes, jól szervezett világába is. Azon már túltette magát, hogy Changnek és Pendának nem kellett, sőt, ennek most már örült is. Üzletben jobb a békesség. De hogy Duke is átnézzon rajta, az már sok volt a csekély mértékű önbizalmának.

A két cégtársa, Chang és Penda, ezerszer átgondolták már, hogy ki lenne jó választás Williamnek, de

nem lettek okosabbak. Mert bármennyire is alávetettnek tartotta magát a férfi, a munkájában nagyon is határozott, sőt, domináns volt! Ezt a kettősséget sehogyan sem értették. Sajnos, William is pont ettől volt összezavarodva.

Első fejezet

William újabban gyakran álmodott, és ilyenkor borzalmas állapotban ébredt. Napok óta ugyanaz a rémálom gyötörte: Etonban, a kollégiumban, IV. Oliver Spencer vikomt róla készült, gúnyos rajza és a többi fiú megvető röhögése.

A bentlakásos iskolában mindenkit egyformán szólítottak: my Lord, kivéve a két hercegi sarjat, akik velük jártak. Pedig William, családja révén a márki rangot örökölte, ami rögtön a hercegi cím után jött, míg a vikomtnál már csak egyetlen alacsonyabb nemesi rang volt: a báró. Mégis mindenkinek a My Lord volt a hivatalos megszólítása. És mindenki rajta nevetett, még a szaros kis bárók is.

Eton.

Utálta.

Mint egy jövődöbéli márkinak, kötelező volt ott tanulnia. Nem keveredhetett holmi nemtelen, rangtalan népséggel! A nemesi vér kötelez! – üvöltötte az apja részegen, akárhányszor szóbahozta, hogy nem akar visszamenni.

William nem értette, mitől más a nemesi vér? Az iskolában azt tanulták, hogy különböző vércsoportok vannak, de azok között nem volt olyan, hogy nemesi! Azt pedig határozottan tudta, hogy az ő vére is piros,

nem kék! Sokszor megsértette magát a sportfoglalkozásokon, és minden alkalommal piros vér buggyant ki a sebből.

Ma már persze jót nevetett egykori gyermek-önmágán. De még mindig képtelen nevetni azon az utálatos gúnyrajzon! Négykézláb volt, letolt nadrággal, és mögötte egy kecske, ahogy sértett méltósággal hátat fordít neki. Ha nem lett volna egyértelmű az üzenet, a biztonság kedvéért Oliver még oda is írta: William még a kecskének sem kell!

Amikor hétvégén elpanaszolta az apjának, megértés helyett egy jókora verést kapott tőle. Ez volt az utolsó alkalom, hogy apjának bármit mondott, az általa elvárt válaszokon kívül.

Valami miatt újra gyötörte álmában életének ez a csúfos eseménye. Vajon minek az előszele ez? Mit érez? Mi jöhet még?

Nem elég, hogy a kutyának sem kell? Felvállalta, hogy a férfiakat szereti. Ápolt, stílusosan öltözik, ráadásul gazdag is. Saját vagyona van, amivel azt csinál, amit akar! Az egyetlen, ami nem az övé, a kastély, amit még mindig nem adott vissza a „koronának”. De ott élte le az egész gyerekkorát! Azok a szolgák gondozták még ma is, akik kisfiúként gyakran megkönyörültek rajta, engedték játszani a saját gyerekeikkel. Csúfolódás nélkül szedtek neki gyümölcsöt a fáról, hiszen nem tudott fára mászni. Nem nevelték ki az enyhén görbe lábai miatt, és odaengedték a saját asztalukhoz, amikor valami finom sütemény készült, csak úgy, maguknak.

Mert a „nagyházban” a szülei nem tűrtek semmit, ami „parasztos”, ami nem nemesi! Ha az apja megtudta volna, hogy kikkel játszik és mit eszik, szíjat hasított volna a hátából.

Most már ettől sem kell félnie, ahogy annak az öt családnak sincs félnivalója, akik gondozzák a kastélyt, a parkot, a lovakat, a kutyákat. És akik gondoskodnak arról, hogy se ló, se kutya a közelébe se mehessen, amikor havonta egyszer meglátogatja őket.

Talán az anyja miatt sem akart megszabadulni a kastélytól. Pedig évek óta tudta, az alkohol annyira tönkretette, hogy soha nem lesz belőle ép ember. Legutóbb meg sem ismerte őt. Az orvos is azt mondta, hogy mindkettőjüknek jobb, ha nem erőlteti a látogatásokat. William hálás volt ezekért a szavakért, így legalább nem gyötörte a lelkiismeret, hogy egyre ritkábban ment a szanatóriumnak álcázott zárt intézetbe. Cserébe pontosan fizette a számlát, ami nem volt kevés. De ezen nem spórolt.

Ő maga visszafogott életet élt. Első adandó alkalommal egy aprócska, két szintes, mindössze három hálósobás, György-korabeli házat vásárolt magának. Ezt végre úgy rendezhette be, ahogy ő akarta! A kastélyból csak a ruháit, a kedvenc könyveit vitte magával, semmi mást! Egyetlen bejárónője volt, aki a takarítást, mosást intézte. Enni a klubban evett, szórakozni, társaságba nem járt, az alkoholt nem szerette és nem is bírta. Talán pont ezért, vendéget

soha nem hívott és ő sem ment senkihez. A londoni férfiklubokat is csak azért látogatta egy-egy vacsora erejéig, hogy jelenlétével emlékeztesse az urakat a Három Ragadozó Klubjára. De a kötelező látogatásokat a vacsorával mindig be is fejezte. Sem a londoni pletykák, sem a szerencsejáték nem érdekelte, ahogy a klubtagok lánygyermekeitől is kirázta a hideg. Hiába volt nyílt titok, hogy a férfiakhoz vonzódik, mindig akadt egy-két elvetemült gazember, pontosabban szólva legatyásodott nemes, aki megpróbálta becserkészni őt. Néha a rangja, általában a pénze, de legtöbbször mindkettő miatt.

Legutóbb Vegasban szexelt, amikor Vusiért ment, hogy megpróbálja visszacsábítani Changhez. Az jó volt. A szálloda portásának a szeme sem rebbent, amikor rendelt magának egy dominánst. Kapott egy linket, ott kiválaszthatta, ki számára a szimpatikus, úgyszintén mint férfi, és a szolgáltatásokat tekintve is, mint domináns. Fél óra múlva kopogtak az ajtaján. Tökéletes éjszaka várt rá. Persze, azért a pénzért, amit ott hagyott, ez volt a legkevesebb!

De nem ugorhatott át örökösen Vegasba, ha akart egy orgazmusban gazdag éjszakát! Azért az nem a szomszéd utcában van!

A klubból nem akart dominánst választani magának! Ő nem Penda vagy Chang! Neki nem fér össze, hogy miközben ő az egyik tulajdonos, egy „beosztottja” megdugja! Nem lenne képes utána főnökként viselkedni vele!

Már éppen megfogalmazódott benne, hogy itt az ideje egy újabb vegasi kirándulásnak, amikor óriásit roppant a válla. Feljajdult a hirtelen fájdalomtól, és azonnal magához is tért az álmodozásból.

A csoportból többen felkapták a fejüket a kiáltására. Conor, aki a foglalkozást tartotta, már rohant is hozzá. Kis híján az orrán érkezett, mert szokás szerint megbotlott egy kinyújtott lábban, amit nem vett észre.

William bal válla nem egyszerűen hasogatott, de olyan érzése volt, mintha tüzes lándzsát forgatnának benne. Jobb kezével próbálta enyhíteni a fájdalmat, de semmit nem ért el.

– Mi történt? – kérdezte Conor azonnal.

William nem mert a férfire nézni, aki még mindig lihegett egy kicsit az ijedtségtől, hogy majdnem hasra esett. Más sem hiányzott volna, minthogy a 182 centijével ráessen Williamre és összelapítsa!

– Semmi, csak meghúztam a vállam, amikor... Csak megrándult egy kicsit – fejezte be a mondatot gyorsan William, minden különösebb magyarázat nélkül.

– Hadd nézzem! – hajolt le Conor.

Sajnos, William meg pont akkor akart felnézni, így sikeresen lekoccolták egymás fejét.

A csoportból halk kuncogás hallatszott.

– Semmi komoly – fogta a vállát William még mindig. – Én inkább most befejezem a nyújtást és felmegyek zuhanyozni. A melegvíz majd kilazít –

beszélt összevissza a férfi és igyekezett elkerülni Connor kutató tekintetét.

De akkor megint végigszáguldott a testén a fájdalom, úgy érezte, menten rosszul lesz. Visszahanyatlott a földre, ahol eddig ült és ismét felszisszent.

– A mindenségit neki! – suttogta, amilyen halkán csak tudta, de a szeme már megtelt könnyel.

– Ez lenne a semmi komoly? – és most Connor határozottan elvette William kezét a válláról. – Ha nem tudnád, nekem ez a szakmám, és pontosan látom, hogy ez igenis súlyos! Irány a masszázs szoba, feküdj le a szőnyegre, mindjárt ott vagyok!

– Biztos, hogy szükség van erre? – szólalt meg halkán William, aki a masszázs szoba, meg a feküdj le szavak hallatán döbbenten vette észre, hogy a pénisze enyhén megemelkedett a kényelmes nadrágjában.

– Igen, szükség van rá! Miért kérdezed? Még rengeteg időnk van nyitásig! – nézett rá immár pusztán szakmai érdeklődéssel a férfi.

– Hogy miért? – bambult el egy pillanatra William.

Talán azért, mert már Connor érintésének puszta gondolatára is merevedése támadt.

– Még az irodában kell érnem Kittyt! – próbált valami elfogadható kifogást találni.

Connor keze még mindig a vállán volt, óvatosan megnyomkodta az érintett területet. Lágy és mégis határozott volt az érintése. William azonnal elhallgatott és átadta magát a gondoskodásnak. Behunyta a szemét és megkönnyebbült.

– Ez nagyon... finom! Ne hagyd abba! – suttogta.

Conor akkorát sóhajtott, hogy még az utcán is szétnéztek az emberek, keresve a hang forrását.

– Akkor menj a masszázs szobába és fekj le a matracra! Egy perc mjlva én is ott leszek.

Befejezte a foglalkozást, mindenkinek a lelkére kötötte, hogy a levezető gyakorlatot végezzék el, mielőtt az öltözöbe indulnának. Aztán William után sietett.

Conor napjában több ezerszer elátkozta már, hogy olyan bÉna! Valaki, aki kiválóan kosarazik, fizioterapeuta és sportterapeuta, szakmájának az egyik kiválósága – ebben a klubban olyan, mint egy kergebirka. Hol az ajtónak, hol meg az asztalnak megy neki, és mindegy, melyik tulajdonos van a közelében, ön-és közveszélyessé válik. Igaz, Chang és Penda csak a csontozatukkal kápráztatják el, de William... Az arca, a szeme, a hosszú, vékony ujjai, amivel olyan elegánsan tud mutogatni... Soha nem harsány vagy durva, az emberek mégis tisztelik. Na jó, többnyire.

Az is az igazsághoz tartozik, hogy lehetne kicsit izmosabb, akkor rögtön javulna a tartása is. De hát senki nem tökéletes, nem igaz?

William már hason feküdt, feje oldalra fordítva, a szeme becsukva. Conor hatalmast sóhajtott.

– Ahhoz, hogy egyenletes nyomást tudjak gyakorolni mindkét válladra, lapockádra, kénytelen leszek föled térdelni, esetleg ráülni a fenekedre. Ne félj, vigyázok, nem nyomlak össze! Valószínűleg fájni fog az elején, de kérlek, próbáld meg ellazítani magad! – darrálta le a szokásos szöveget zavartan.

Lassan masszírozni kezdte William sajgó izmait. Óvatosan, de egyre határozottabban, egyre erőteljesebben, a férfi pedig egyre hangosabban sziszegett. Mozogni nem bírt Conor súlya alatt, és szíve szerint nem is akart. Volt valami nagyon perverz, valami nagyon jó ebben az egészben!

– Stressz? Történt valami dráma az életedben? – kérdezte halkán Conor.

– Nem – nyögte alig hallhatóan William.

– Nem hiszek neked – kuncogott Conor, miközben egy újabb csomót kezdett el kimasszírozni a hátán. – Maradj nyugton, vagy azt akarod, hogy megkötözzelek?

– Nagyon vicces – nyögte William, de hirtelen remegés futott át a testén.

Conor azonnal észrevette és hihetetlen boldogság áradt szét a lelkében. Talán mégis van esélye? De úgy tett, mint aki nem vett észre semmit. Tovább masszírozta a férfit, még nagyobb lelkesedéssel és teljes odaadással.

– Csúnyán letapadtak az izmaid. Gondolom, egész nap ülsz a komputer előtt! A rendszeres masszázs sokat segíthetne, de csak akkor, ha tényleg rendszeres, nem úgy, mint a részvételed a foglalkozásokon – mondta enyhe szemrehányással a hangjában. – Gyógytornával kombinálva nem csak megőrizné az izmaid rugalmasságát, de javítana a tartásodon, és valószínűleg a gyomrod sem fájna annyit. De én csak javaslatot tudok tenni, a döntés a tiéd kell, hogy legyen – fejezte be Conor, mert William testének az önkéntelen rándulásaitól az ő nemiszerve is hirtelen ér-

deklódést kezdett mutatni a másik férfi iránt.

A következő egy órában William szó nélkül tette, amit Conor mondott, időnként, bár egyre ritkábban még sziszegett, meg jajgatott egy kicsit. A végén már csak megszokásból. Meg azért, mert jól esett neki. Nem a jajgatás, hanem a férfi érintése. A megnyugtató, halk hangja.

Amikor a masszázs végén Conor gyengéden végigsimított William gerince mentén, egészen le, a fenekéig, a férfi döbbenten konstataálta, hogy felébredt a farka, és önállósította magát. Lüktetett a vér a péniszében, és ahogy eme nemes testrésze egyre keményebb lett, ő úgy került egyre nagyobb zavarba.

Atya! Úr! Isten!

Hogy fog innen felállni? Hogy fog tudni felmenni az emeletre, álló farokkal? Hányan fogják utána a háta mögött kitárgyalni? Vajon Conor is észreveszi? Más sem hiányzik neki!

– Készen is vagyunk. Egészségedre! – mondta halkán Conor.

Elegánsan felemelkedett William fenekéről és azonnal hátat is fordított neki, hogy elrejtse a merevedését.

– Gondolkodj el azon, amit mondtam! Jót tenne neked hetente háromszor gyógytorna, és legalább hetente kétszer masszázs.

A férfi észrevette, hogy Williamnek igen kényelmetlen lett a hason fekvés. Gondolatban táncra perdült, de kívülről igyekezett megőrizni a profi hozzáállását.

– Most hagylak még húsz percig, relaxálni. Beta-karlak egy pléddel, hogy a felhevült testednek, az átmasszírozott izmaidnak legyen idejük lehűlni anélkül, hogy megfázzanak, aztán újabb sérülést szenvedj. Utána vegyél kellemesen meleg, de nem tűzforró zuhanyt. Itt akarsz zuhanyozni, vagy inkább fent, a saját kis birodalmadban? – mondta végig egyszerűen a mondókáját Conor, mert ugyancsak zavarba volt ő is.

– Majd felmegyek. Ott van mindenem. De lehet, hogy ezt a plédet magammal viszem – suttogta William, aki a plédben látta szörnyen kínos helyzetének a megoldását.

Mégpedig minél előbb!

Csak Conor menjen már ki a szobából!

– William! – állt meg az ajtóban a férfi és huncut fény csillant a szemében. – A vérbőség az egész testedre kihat! De ha nyugton maradsz, minden visszaáll az eredeti állapotára hamarosan.

Conor nem várta meg, hogy kap-e választ, hanem villámgyorsan kilépett a masszázs szobából és hatalmas léptekkel elindult a saját öltözője felé. Már amennyire a keményen meredező farka engedte számára a hosszú lépéseket.

Ezt azonban William nem látta. Előle jótékony homály fedte Conor jelentős mértékű izgalmát.

Damon viszont tökéletesen látta, ahogy Conor, sátorrúddal a nadrágjában sietett a saját öltözője felé. Kíváncsi lett volna William reakciójára is, de tudta, hogy azonnal elárulná magát, ha benyit a masszázs

szobába. Várt még egy kicsit. Nem kellett sokáig támasztania a falat, amikor óvatosan nyílt az ajtó, és William, melléig egy takaróba burkolózva előbb csak kilesett, körbenézett, majd igen sietősen elindult a lifthez.

Aha – bólogatott, csak úgy, magának Damon. – Lennék légy a falon legközelebb! Lesz ebből még valami, ha legalább az egyik észhez tér és kezdeményez. Vajon ki teszi meg az első lépést? A csetlő-botló Conor, vagy a félénk kisnyuszi William? És ha egyik sem?

Damon¹ hatalmast sóhajtott. Akkor neki kell a tettek mezejére lépni! Bár ezt szívesen elkerülte volna! Végre mindenki boldog, mindenhol nyugi van! Elfogytak a drámák Chang és Penda életében is. A sors most már minden erejével Williamre koncentrálhat!

¹ Ejtsd: Deémő (e és é közti hang)

Második fejezet

William is hallotta a pletykákat, de nem akarta elhinni, hogy a fiú, aki állandóan a hódításaival hancegett, minden alsóbb évfolyamon tanulót kicsúfolt, kigúnyolt, megalázott – meleg. Legalábbis ezt állítja a volt menyasszonya, aki felbontotta az eljegyzését vele, miután rányitott a kertészlakban. Minő meglepetés, nem ipiapacsot játszott a széles vállú, villogó mosolyú új kertésszel. És most, hamarosan ott ül majd vele szemben: IV. Oliver Spencer vikomt!

Kényelmesen hátradőlt a méregdrága, masszírozós főnöki székében, és azon gondolkozott, meddig várakoztassa még? Tíz perc nem bunkóság akkor sem, ha időpontra érkezett. De miért ne lehetne bunkó? Pont eleget fizet az adótanácsadó cégnek ahhoz, hogy akár le is mondhatná a mai találkozót! Nem, az nem megoldás – visszakozott azonnal William, hiszem biztos, hogy Oliver is tudja, hova jött és kivel fog találkozni.

Vajon ő is zavarban lesz?

Olivernek jelenleg elege volt mindenből. Mostanában csúnyán rájárt a rúd! Nem elég, hogy füstbement a házassága a csúnya, ám igen gazdag menyasszonyával, ráadásul még a kertész is lelépett,

amikor kiderült, hogy az ő zsebe bizony üresebb, mint a fiatal férfié. A képei a kutyanak sem kellettek, mert nem volt türelme kidolgozni azokat, pláne olyat festeni, amire az újkazdagok igényt tartanak. Nem elég, hogy dolgoznia kellett, neki, egy vikomtnak, most még ez is! William Ormon! Aki ráadásul márki, rangban jóval felette áll, mégis szarik a címére. És kőgazdag! A saját vállalkozásaiból! A nyeszlett, négy-szemű, pattanásos arcú William! Akiből milliószor űzött gúnyt az etoni évek alatt.

Diszkrétan ránézett az órájára. Aha, várakoztatja a kis tetű! Na, mindegy, mert a cél érdekében még ezt a békát is lenyeli! Végignézett hibátlan öltözékén, tökéletesen ragyogó cipőjén, beletúrt a hajába, hogy kellőképpen „kócosan” álljon. Ellenállhatatlan akart lenni! Le kell venni, sőt, le kell dönteni Williamet a lábáról! Két legyet akart ütni egy csapásra: megtartja az állását az adótanácsadó cégnél és gerincre vágja a férfit! Addig dugja, amíg elegendő pénzt nem szípoloz ki belőle! Akkor aztán otthagyja! De lehet, hogy inkább össze kellene vele házasodni, és házassági szerződésben biztosítani magának életjáradékot. Minél tovább marad, annál többet. Néhány évet csak kibír! Akár még behunyt szemmel is! Csak kellőképpen okosnak kell lenni! Márpedig ő nem csak okos, de egyenesen dörzsölt!

Ekkor megszólalt Kitty asztalán az egyik telefon.

– Misztér Ormon! – szólt bele a nő a telefonba, de Oliver nem hallott a beszélgetésből semmit. – Értem, uram! Máris! – mosolygott Kitty.

A titkárnő, mindannyiuk pót-anyja, ismeretlenek előtt külön ügyelt arra, hogy Williamet a pozíciójának megfelelően szólítsa! Arra meg kifejezetten emlékezett, hogy a férfi elfehéredett, amikor meglátta, kit küld hozzá az iroda.

– Miszter Spencer! Kérem, fáradjon be! Miszter Ormon várja önt – nyitotta ki az ajtót mosolytalanul, hűvös eleganciával Kitty. – A négy órás vendége, uram! – engedte el maga mellett Olivert, majd a háta mögött rákacsintott Williamre és becsukta az ajtót.

– My Lord! – hajtotta meg magát Oliver modorosan.

– Hagyjuk ezt, itt nincsenek nemesi címek! Ez egy vállalkozás irodája – intett az egyetlen szék felé William az asztal túloldalán, de ő maga nem állt fel és kezét sem nyújtott a vendégének.

A férfi ezt a békát is kénytelen volt lenyelni, de még ez sem vette el a kedvét a tervétől. Sőt!

Elegáns táskájából elővette a még elegánsabb dossziét, benne a klubnak készült számításokkal, adómegettakarítást támogató javaslatokkal, amikor kicsapódott az ajtó és egy majd kétméteres néger pasas nyomult be rajta.

– William, mi volt annak a pezsgőnek a neve, amivel az új szerződésünk egészségére ittunk? Tudod, az a rohadt drága pial?

Penda látta a vendéget természetesen, de nem méltatta figyelemre. Kitty azt mondta, senki komoly, nyugodtan bemehet.

Ez ugyan nem volt része William „megzavarási stratégiájának”, amit Kittynek villámgyorsan felvázolt, de a lehető legjobbkor jött.

– Dom Pérignon Rose Gold Mathusalem. Ha kell, még van a VIP raktárban néhány ládával.

– Bassza meg! Elvesztettem a fogadást! Most fizethetem én a 12 üveg bubist Changnek! – fortyogott Penda, és ahogy jött, ki is ment.

Olivernek összefutott a szájában a nyál! Akkor sem ivott ilyen drága pezsgőt, amikor az apja még dúskált a földi javakban! Mennyi pénzük lehet ezeknek? – futott át az agyán. A Klub számaira jól emlékezett, de ezek szerint kell itt még lenni más üzletnek is! De hogy pont egy „feketével” társuljon! Ez azért mégiscsak gáz! Akár értékeli a címét, akár nem, akkor is egy márki! Természetesen a véleményét megtartotta magának, de az elhatározása még inkább megerősödött: kell neki William! Mármint a pénze, természetesen.

Mert a férfi továbbra sem hozta lázba. Minél inkább szemügyre vette, annál kevésbé érezte magában a késztetést, hogy megdugja. Hol van ez Ian²-hez, az új kertészhez képest!? De majd segít a kis kék tabletta, csak jusson el odáig.

Oliver eközben a kezébe vette a dossziét és lapozgatni kezdte. Az adótanácsadó cég sok újat nem

² ejts: len

tudott neki mondani. Changnél jobban senki nem tudta eldugni a pénzt, de adni kellett a látszatra is. Az adóhatóság ugyanis tökéletesen tisztában volt vele, hogy kik fordulnak a legnagyobb tanácsadó cégekhez, és valószínűleg azzal is, hogy mit akarnak eltitkolni. Éppen ezért ők más taktikát folytattak. Már eleve a publikusnak szánt bevételt mutatták csak meg, ami évente egy kicsit nőtt. Abból aztán támogattak néhány kiemelt alapítványt: kórház, gyermekotthon, anyaatthon. És mindig fizettek adót is. Körülbelül a tizedét annak, amit kellett volna. Eddig egyszer kaptak ellenőrzést, az sem tartott sokáig. A nemesi címe még az adóhatóság embereinél is megkövetelte a tiszteletet, annak ellenére, hogy a kiváltságai rég megszűntek.

William jól látta, ahogy Oliver fészkelődött a kényelmetlen széken, amit egyenesen a pokol-szintről hozatott fel. De azt is észrevette, hogy milyen szívdöglesztő a kinézete. Divatos öltöny, hibátlan frizura, azzal a lazasággal az enyhén göndörödő tincsekben, amit profi kezek vágnak és formáznak. A körme ápolt, az ujjai viszont kissé idegesen doboltak a lazán keresztbe tett térdén. Túl merev háttal ült. Az arcát nem tudta fegyelmezni. Penda láttán undor, a pezsgő neve hallatán viszont kapzsiság csillant a szemében. William úgy gondolta, itt az idő, hogy kiélvezze a helyzetet és egy kicsit megizzassza élete megkeserítőjét.

– Bevallom, Oliver, meglepődtem, amikor a cég tájékoztatót, hogy idén te hozod el az ajánlatukat. Ha

azt gondolták, hogy a nemesi háttér miatt bármi változik a kapcsolatunkban, akkor nagyon tévedtek!

– Szó sincs ilyenről, William! – vágott közbe türelmetlenül Oliver. – Én kértem, hogy jöhessek. Végül is gyerekkorunk óta ismerjük egymást.

– Sajnos! – vágott egy fájdalmas fintort William.

Ezért volt hát a sok rémálom mostanság!

Vajon most hogyan próbálja megalázní? – futott át az agyán a számára legkézenfekvőbb kérdés.

– Ugyan már, csak nem haragszol még mindig rám, azok miatt az ártatlan tréfák miatt? – próbált szépíteni Oliver, belátva, bődületes hibát követett el azzal, hogy a közös múltjukra hivatkozott.

– Nekem nincs miért haragudni bárkire! Tulajdonképpen sokat segítettek az „ártatlan” tréfáid abban, hogy vállaljam önmagam. Ennek köszönhetem, hogy nem nyomasztanak a „nemesi” gondok és boldogan élhetek. Na meg, jó módban! – tette hozzá kis gonosz mosollyal a száján William. – De mi történt veled, hogy báró létedre beálltál alkalmazottnak, mint valami közember? – vitte be az első szép ütést Olivernek, aki valójában vikomt volt, nem báró.

Elégedetten hátradőlt. Ekkor, szinte végszóra megjelent az ajtóban Kitty, belefojtva a szót a vendégbe.

– A teája, uram! – tett le egyetlen csészét az asztalra, három, még illatozó, meleg csokis keksszel.

– Köszönöm, Kitty! Kérem, jelezze, amikor Chang megérkezett.

– Biztos vagyok benne, uram, hogy az első útja ön-
höz vezet. Imád nyerni, főleg Pendával szemben –
mosolygott Kitty és apró biccentés után távozott.

Oliver csendben dühöngött. Őt bezzeg még egy po-
hár vízzel sem kínálták meg! Persze, ezt biztos, hogy
dühében csinálja ez a kis gnóm – fortyogott tovább,
de William kérdően nézett rá. Na igen, a kérdés!

– Sajnos a családomat komoly veszteségek érték:
először az apám, aztán az anyám távozott...

– Ja, igen! Emlékszem, az apád lelépett valami lo-
tyóval Amerikába! Nagy port kavart az ügy, sokáig
cikkezték róla – jegyezte meg unott hangon William.

– Anyám sajnálatos módon belehalt a fájdalomba
– sóhajtott színpadiasan Oliver, hátha így némi rész-
vétet tud kicsikarni magának.

– Nehéz lehetett neki szembesülni azzal, hogy el-
záródott a pénzes csap. Igen, sokan képtelenek ezt
feldolgozni. Tehát annyira tönkrementetek, hogy
kénytelen voltál munkát vállalni. De miért nem nő-
sültél meg? Igaz, hogy csak báró vagy, de sok újgaz-
dag család szívesen adná a lányát, hogy rajtad ke-
resztül nemessé váljon.

– Vikomt vagyok, nem báró! Egyébként ez volt a
tervem, de... inkább beszéljünk arról, amiért itt va-
gyok. Hiszen mindkettőnk ideje drága! – sóhajtott is-
mét.

Oliver próbálta megfejteni William arckifejezését.
Sajnos, eddig vesztesre állt. Nem akart tovább koc-
káztatni. A közös múlt nem jött be, részvétet sem tu-
dott ébreszteni maga iránt. Más stratégia kell!

Ekkor érkezett, kopogtatás nélkül, még egy férfi.

– Mondd, hogy van még 12 üveggel abból a finomságból! – vigyorgott, ahogy hatalmas léptekkel átszelte az irodát. – Lejössz és kiadod, vagy rám mered bízni a kulcsot?

– Itt a kulcs, vidd! Aztán gondoskodj róla, hogy Penda rögtön ki is fizesse a tételt Sarah-nál – nevetett William és Chang kezébe adott egy kulcsosomót.

– Tíz perced van, hogy a kulcsaimat vissza is hozd!

– Ismersz! – válaszolt műfelháborodással a hangjában Chang.

– Azért mondom! – vigyorgott William válaszként, de már fordult is vissza Oliverhez.

Majdnem hangosan felnevetett, amikor meglátta az arcát! Előbb Penda, a fekete, most meg Chang, a kínai! Micsoda megrázkódtatás lehet ez a sznob lelkének!

– Hagyd itt a dossziét nálam. Este, amikor már nyugodtabb az irodám, majd átnézem és jelentkezem, ha van miről beszélni.

Felállt, de most sem nyújtott kezet, sőt, azonnal az asztali készülék gombjához nyúlt.

– Kitty, kérem, a vendégem távozik.

Oliver még magához sem tért, az ajtó máris kinyílt.

– Kikísérem a lifthez, uram, a földszinten már várni fogja a biztonsági őr.

– Köszönöm, de kitalálok egyedül is! – válaszolta sértődötten a férfi.

– Nálunk ez a biztonsági protokoll! Fáradjon velem, kérem! – állt a nyitott ajtóban Kitty, és ahogy

Oliver elment mellette, ismét rákacsintott Williamre.

Ahogy becsukódott az ajtó Kitty és Oliver mögött, Willam visszarogyott a székébe. Minden porcikájával érezte az Oliverből sugárzó dominanciát! Komoly háttással volt rá a férfi vonzereje. Ha nem emlékezett volna még mindig keserű szájjal a diákévekre, talán megadta volna magát.

Felállt, megigazította félkemény farkát a nadrágjában, és elindult, hogy megkeresse Conort. Talán tényleg jót tenne neki a gyógytorna és a masszázs.

Ahogy kinyílt a liftajtó, Kitty mosolyogva vette észre a svéd fiatalembert, aki valószínűleg a szüleivel beszélt, ezért jött fel az emeletre a lifttel, ahol semmi dolga nem volt. Csak intettek egymásnak, majd Kitty megnyomta a földszint gombját, hogy megszabaduljon végre Olivertől.

Conor biccentett, de egyetlen percre sem hagyta abba a beszélgetést, svéd nyelven. Ahogy bezáródott a liftajtó, Olivert elhagyta minden önuralma, és hangosan kimondta, amire gondolt: Rohadt kis gnóm! Csak azért is megduglak, hogy aztán annyi pénzt legomboljak rólad, amennyivel bárhol új életet kezdhettek! Hülye pöcs!

Conor döbbenten hallotta az egyértelműen nem neki szánt mondatokat, de ekkor az anyja hirtelen kérdezett valamit és neki válaszolnia kellett.

A lift megállt a földszinten, a biztonsági őr már kísérté is ki az arrogáns vendéget, akinek újra csak az udvarias, semmitmondó mosoly ült a szája szegletében. Conor is kiszállt. Megvárta, míg a férfi eltűnik az utcán és odalépett a biztonságiakhoz.

– Tudjátok, hogy ki volt ez a pasas? Annyira ismerős nekem valahonnan!

– IV. Oliver Spencer, valami lecsúszott vikomt. Az adótanácsadó cégnek az ajánlatát hozta Williamnek.

– Köszí. Akkor nem az, akire én gondoltam – válaszolta kedvesen Conor és már ment is tovább.

Egyenesen Changhez.

– Beszélhetnénk bizalmasan? – kérdezte a férfit, aki épp zárta az italraktár ajtaját.

– Velem, vagy mind a kettőnkkel? – állt meg Penda is azonnal.

– Williamről van szó.

– Menjünk vissza a raktárba! Ott garantáltan nem zavar meg minket senki! – nyitotta ki az ajtót Chang.

– Volt nála egy férfi, együtt jöttünk le a lifttel. Mivel a szüleimmel beszéltem, svédül, gondolom, azt hitte, nem figyelek, vagy nem értek angolul. Dühös volt, és valószínűleg fel sem tűnt neki, hogy hangosan ki mondta, amit gondolt.

– Mit mondott ki? Conor, az ég szerelmére! – türelmetlenkedett Chang.

– Szó szerint ezt mondta: Rohadt kis gnóm! Csak azért is megduglak, hogy aztán annyi pénzt legomboljak rólad, amennyivel bárhol új életet kezdhettek! Hülye pöcs!

– Hoppá! – húzta fel a szemöldökét Penda. – Ez lehetett az a ficsúr, aki bent ült nála?

– Te, ez nem az a faszkalap, aki Etonban megkeserítette az életét? – gondolkozott el a hallottakon Chang. – Emlékszel, amikor William egyszer becsicscentett, és elpityeregte, hogy ő volt a céltáblája éve-

ken át?! Miatta nem akart visszamenni a suliba...

– Könnyen lehet – helyeselt Penda.

– A biztonságiak azt mondták, hogy IV. Oliver Spencer vikomt. Ez a neve – tette hozzá gyorsan Connor.

– Akkor arról van szó! – állapította meg Penda. – Csak be kéne élesíteni azokat a kamerákat William házában, meg a kastélynál is.

– Meg az irodában! Nem akarok kellemetlen meglepetést! Végre nyugi van! – helyeselt Chang. – Most, hogy megkaptam a nyereményemet is, úgyszincs más dolgom!

– Menj oda, ahova én gondolom! – nevetett Penda és cseppet sem finoman hátbavágta Changet. – Adjál csak nekem is két dobozzal ebből a bubisból! Telik még rá! Legalább Damon-vel mi is ünneplünk egyet ma éjszaka! Köszí, Connor, hogy szóltál! És Williamnek egy hangot se! Néha pont olyan makacs, mint egy számár! Bár tény, ami tény, ráférne egy kiadós kufirc, de nem egy ilyen majomtól! Úgy nézett rám, hogy majd' elhányta magát! Hülye sznob! – hóbörgött Penda.

– Nyugi, rám is pont így nézett! Azon csodálkozom, hogy William hogy tudott megmaradni ilyen normálisnak – nevetett Chang.

– Na, mit gondolsz? Tizenhat éves kora óta a mi szárnyaink alatt van! Még szép, hogy normális pasi lett belőle – válaszolta büszkén Penda, miközben kimentek a raktárból és Chang újra bezárta az ajtót.